

200,000 Kr., som ere foreslaaede fordelte efter Folketal mellem Kjøbenhavn og Købstæderne i det øvrige Land.

Indenrigsministeren (Hørring): Jeg har taget Ordet af Hensyn til de Interesser, der særlig ere henviste til mig, og jeg skal bemærke, at jeg i alt væsentligt kan slutte mig til det af Flertallet stillede Endringsforslag. Derved er jo, set fra mit Standpunkt, den væsentligste Indvending mod Forslaget ryddet til Side, nemlig den store Ubillighed, som hæftede ved Forslaget, idet det alene vilde give Tilskud til Landkommunerne og ikke til Købstadkommunerne. Saaledes som Flertallets Forslag vil ændre Lovforslaget, maa dette siges i alt væsentligt at være retfærdigt til begge Sider, baade til Land og By. — Jeg finder det heldigt, naar man har villet fordele en Del af det Beløb, her er Tale om, mellem Købstæderne, Flækkerne og de mindre Landkommuner efter Udgifterne til Alderdomsunderstøttelse, paa den Maade, at man vil sætte Staten i Stand til at give Kommunerne Halvdelen eller indtil Halvdelen af de Udgifter, som Kommunerne have haft i det sidste Regnskabsaar, 1893, til Alderdomsunderstøttelse. Det er ifølge Alderdomsunderstøttelsesloven bestemt saaledes, at i de 4 første Aar skulde Staten kun tilskyde en Million, men at Tilskuddet derefter skulde vokse med et Spring op til 2 Millioner. Dette Spring fremtræder i Loven, saaledes som den nu er, noget umotiveret. Det kunde bedre forsvares, saaledes som Lovforslaget var i sin oprindelige Skikkelse, da det blev fremsat i Folketinget, idet man den Gang gik ud fra, at Alderdomsunderstøttelsen alene skulde tilkomme dem, der havde fyldt det 60de Aar og i de sidste 10 Aar havde holdt sig fri for Fattighjælp. Man kunde saa gaa ud fra, at Udgiften i de første Aar vilde blive væsentlig ringere end i de følgende. Men under Behandlingen i Rigsdagen blev der indsat en Overgangsbestemmelse i Loven, som det vistnok vil erindres, der gav alle dem, der paa den Tid, da Loven traadte i Kraft, nød eller havde nydt Fattighjælp, en Afgang til at erholde Alderdomsunderstøttelse, saafremt de havde modtaget Fattighjælpen efter det fyldte 60de Aar og havde opfyldt de Betingelser, som Alderdomsunderstøttelsesloven foreskriver for at faa Alderdomsunderstøttelse. Herved bevirkede man med et Slag, at mange gamle Menneker over det 60de Aar, som i en kortere eller længere Aarrække vare saldne Fattigvæsenet til Byrde, nu med et gif over

til Rydelse af Alderdomsunderstøttelse. Denne Bestemmelse bevirkede altsaa, at Alderdomsunderstøttelsesloven i Stedet for at træde i Virkighed lidt efter lidt kom til at træde fuldt i Virkighed straks. Jeg har anført dette, fordi jeg tror, at derved blev dette Spring fra 1 til 2 Millioner som Grænsen for Statens Tilskud noget umotiveret. — Det er for mig med særligt Hensyn paa Kommunerens Interesser meget kærkomment, naar man navnlig i indværende Finansaar, da Kommunerens Stilling er trykket, vil tillade, at Staten kommer Kommunerne yderligere til Hjælp med Hensyn til Alderdomsunderstøttelsen, saaledes at man kunde have Udset til at give helt det Tilskud, som Alderdomsunderstøttelsesloven hjemler, nemlig Halvdelen af Udgifterne. — Med Hensyn til det Bidrag, som skal fordeles mellem Amtskommunerne og Købstæderne, mener jeg, at man ogsaa der har gjort Skel og Ret mellem Kommunerne, i alt Fald i væsentlig Grad. Navnlig maa det ogsaa erindres, som den ærede Ordfører allerede har fremhævet, at Købstæderne komme til at tage noget større Del i det yderligere Tilskud, som ydes til Alderdomsunderstøttelsen.

Jeg tror, at det Tilskud, der herigennem vil blive ydet Amtskommunerne, vil faa ikke ringe Betydning. For mig stiller det sig nemlig saaledes, at Amtskommunerne i de senere Aar paa Grund af de forøgede Udgifter, som de i flere Retninger have haft, have maattet tære paa deres Kassebeholdninger. Det er jo det første, man griber til. Derved ere Kassebeholdningerne gennemgaaende bragte ned til et Minimum, som aldeles ikke tilsteder en ordentlig Økonomi. Det Tilskud, man her vil give dem, vil ganske sikkert sætte dem i Stand til atter at faa en passende Kassebeholdning, uden at de i de nærmeste Aar komme til at behøve at udskrive ekstraordinære større Bidrag i dette Hjemed. Allerede herved vil der blive ydet Amtskommunerne en væsentlig og søkelig Hjælp. Vil man derimod motivere dette Tilskud paa anden Maade, kan jeg i og for sig ikke have noget derimod; for Amtskommunerens Vedkommende er det jo Hovedsagen, at de faa dette Tilskud.

Det foreslaas her, at Bidraget skal fordeles efter Hartkornet, og jeg tror ikke, man kan finde nogen anden og mere rationel Fordelingsnorm end netop denne. Jeg forstaar Bestemmelsen saaledes, at det er det Hartkorn, som er Grundlaget for den amtsskommunale Udskrivning, som der skal fordeles efter. Deraf følger altsaa, at det ikke alene er Ager og Engs Hartkorn, men tillige